

בעזה"ש"ת

קונטרס

געב זיך אַכטונג

וואו עס ווערט ערקלערט זיך אַכטונג צו געבן: פון זיין צובראכן; פון טשעפענען א צווייטן; פון קריגן אויפן צדיק; פון קוקן שמוץ רח"ל; פון די צו פרומע מענטשן.

פארנעלערנט דורך

פּבּוּד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

מושפטים תשע"ג

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאקטן מיט פסוקים פון תורה, גביאים, קטובים, און מאמרים פון אינגערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי ברוסלב - נא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב
Heichal Hakodesh Breslev
181 Huschke Road
Liberty NY 12747

היכל הקודש בארא פארק
Heichal Hakodesh
Boro Park
1011 41 Street
Brooklyn NY 11219
1-718-384-1652

היכל הקודש וויליאמסבורג
Heichal Hakodesh
Williamsburg
27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
1-718-384-1652

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
1-845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
1-845-467-5299

היכל הקודש מאנסי
Heichal Hakodesh
Monsey
32 Dolson Road
Monsey NY 10952
1-347-733-7551

**היכל הקודש ברסלב
בלומינג גראוו**
Heichal Hakodesh
Blooming Grove
24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
1-845-238-0804

נדפס ע"י קרן הדפסה היכל הקודש
181 Huschke Rd. Liberty, NY 12747
718-387-2691

www.BreslevCenter.com

צו הערן די הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א רופט:

**חיוזק פאר די
אידישע שטוב
212-444-9169**

**קול
ברסלב
212-444-9191**

געב זיך אַכטונג

.א

וואָלדאָס די מענשטן, ליגט דער גאַנצער סוד פון גלגול.
אין די וואַכעדיגע סדרה וואס רעדט ארום באַריכות פון
אָלע דינים און הלכות און פאַסירונגען וואס גייט דורך
אויף אַ מענטש, ליגט דער גאַנצער סוד פון גלגול.

דאס הייסט, עס איז דא זאכן וואס געשעהט אויף דער
וועלט, וואס דער מענטש האט בכלל נישט קיין אהנונג
וואס עס קומט פאר, און ער פארשטייט נישט די באדייט
דערפון. למשל אַ מענטש ווערט רייך אדער אָרעם, אַ
מענטש פארלירט עפעס, אדער ער איז נישט געוונט

גַּעַב זִיף אַכְטוֹנִג

חֲלִילָה, אָדער אַיינער שְׁעֲדִיגט אים וְכוּ', און אַזוי בֵּי אֶלֶּע זאכן וואס עס שפּילט זיך אָפּ מיט מַעֲנֵטֶשֶׁן, בּפֶּרֶט בֵּי שִׂדּוּכִים וואס מָען גֵיט אַרײַבער בֵּיטֶערע שְׁווערע נסיוֹנוֹת, דאס איז זאכן וואס מָען ווייסט נישט און מָען פֶּאַרשטייט נישט, און עס איז אַינגאַנצן פֶּאַרהוילן פּוֹנעם מַעֲנֵטֶשׁ, און דאס האט צוטוהן מיטן גלגול, און אויף דעם איז געבויט דער סֶפֶר שְׁעֲרֵי הַגְּלִגּוּלִים (פּוֹנעם הייליגן רַבִּי חיים ויטאל זכותו יגן עלינו).

אין רש"י הקדוש וואס איז געשריבן געווארן מיט אַ מוֹרָא דִּיגֵן רוּחַ הַקּוֹדֶשׁ, איז שוין אויף מְרוֹמֵז דָּעם גאַנצן ענִין פון גלגולים, אינעם פֶּסוּק (שמות כא, יג): וְאֲשֶׁר לֹא צָדָה וְהָאֱלֹקִים אָנָּה לִדְּוֹ וְשִׁמְתִי לָךְ מְקוֹם אֲשֶׁר יָנוּס שָׁמָּה - אַיינער וואס האט נישט דירעקט געוואלט הרג'ענען יענעם, נאר דער אַייבערשטער האט אַזוי צוגעפֶּירט, זאל ער אַנטלויפֶן צום 'ערי מקלט'.

זאגט אויף דעם די הייליגע רש"י: הוא שְׁאָמַר דּוּד, פֶּאַשֶׁר יֹאמַר מִשַׁל הַקְּדָמוֹנִי מִרְשָׁעִים יֵצֵא רָשָׁע (שמואל-א כד, יג), וּמִשַׁל הַקְּדָמוֹנִי הִיא הַתּוֹרָה, שְׁהִיא מִשַׁל הַקֶּבֶ"ה

שְׁהוּא קְדַמוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, וְהִיכֵן אִמְרָה תוֹרָה מְרַשְׁעִים יֵצֵא רָשָׁע? וְהֶאֱלֹהִים אָנָּה לִידּוֹ.

בְּמָה הַפְּתוּב מְדַבֵּר? בְּשָׁנֵי בְּנֵי אָדָם, אֶחָד הָרַג שׁוֹגֵג וְאֶחָד הָרַג מְזִיד, וְלֹא הָיוּ עֵדִים בְּדַבָּר שְׁיַעֲיֵדוּ, זֶה לֹא נִהְרַג וְזֶה לֹא גָלָה, וְהַקְּב"ה מְזַמֵּן לְפוֹנְדֵק אֶחָד, זֶה שְׁהָרַג בְּמִזִּיד יוֹשֵׁב תַּחַת הַסּוּלָם, וְזֶה שְׁהָרַג שׁוֹגֵג עוֹלָה בְּסוּלָם וְנוֹפֵל עַל זֶה שְׁהָרַג בְּמִזִּיד וְהוֹרֵגוּ, וְעֵדִים מְעִידִים עָלָיו וּמְחִייבִים אוֹתוֹ לְגָלוּת, נִמְצָא זֶה שְׁהָרַג בְּשׁוֹגֵג גּוֹלָה, וְזֶה שְׁהָרַג בְּמִזִּיד נִהְרַג.

מֵעַן רַעֲדֵט דָּא פּוֹן צְוויי מְעַנְטֶשֶׁן אַיינער הָאט אַמַּאל גְּע'הַרְג'עט אַיינעם אוּמוּוּעֶלְנְדִיג, אוּן אַן אַנְדֶּערער הָאט גְּע'הַרְג'עט אַיינעם מִיט כְּוֹנָה, אוּן עַס אִיז נִישְׁט גְּעוֹוּעַן קִיין עֵדִים וְוער עַס זַאל עֲדוּת זַאגֵן, מְמִילָא הָאט מֵעַן דְּעַם רוֹצַח נִישְׁט גְּע'הַרְג'עט, אוּן דְּער וואס הָאט גְּע'הַרְג'עט בְּשׁוֹגֵג, אִיז אויף נִישְׁט גְּעגאַנְגֶען אִין גָּלוּת.

אַבֶּער דְּער וְועלְט אִיז דָּאף נִישְׁט הַפְּקָר, פִּירְט דְּער אַייבֶּערֶשְׁטֶער אַז דִּי צְוויי קוּמֶען זִיף צוֹזאַם אויף אַיין

געב זיך אכטונג

פלאץ, וואו עס איז דא דארט אסאך מענטשן, דער רוצח וואס האט געהרג'עט במזיד זיצט אונטערן לייטער, און דער וואס האט געהרג'עט בשוגג גייט ארויף אויפן לייטער און ער פאלט אראפ אויף אים, און ער הרג'עט אים אויף טויט, און יעצט איז שוין דא עדים, ממילא דארף ער אנטלויפן אין גלות, און אזוי אויך דער וואס האט געהרג'עט במזיד ווערט יעצט געהרג'עט, אזוי באקומען ביידע יעצט זייער ריכטיגן און פארדינטן עונש.

דאס זאגט דוד המלך (שמואל-א כד, יג): דער באשעפער זאגט אין זיינע משלים [וואס דאס איז די הייליגע תורה]: מרשעים יצא רשע - נאר פון רשעים קומט ארויס שלעכטס. כאטש עס איז נישט דא אזא פסוק אין די תורה, גייט דאס אבער ארויף אויף דעם פסוק: והאלקים אנה לידו. וואס מען זעהט ביי די מעשה אז וויבאלד די רשעים האבן נישט תשובה געטוהן, האבן זיי נאכאמאל געמוזט שלעכטס טוהן און באקומען זייער פאסיגן שטראף.

דאס זאגט אויך דער תנא (אבות ב, ו): על דאטפת, אטפוף, וסוף מטפינה יטופון - ווייל דו האסט דערטראנקן

אַנדערע, האט מען דיר דערטראַנקן, אָבער ביים סוף ווער
עס האט דיר דערטראַנקן, וועט אויף דערטראַנקן ווערן.

וועגן דעם דארף אַ מענטש וויסן: אז ער טוט רשעות
פאר אַ צווייטן, וועט ער דאס נאכדעם צוריק באַקומען.
אַמאל נאך אַ שעה, אַמאל נאך אַ טאג, אַמאל נאך אַ וואך,
אַמאל נאך אַ חודש, און אַמאל נאך אַ יאר, און אַמאל נאך
אַסאך יארן, דער אייבערשטער האט אַריכט אַפּים און
אַסאך געדולד, אָבער ביים סוף וועט ער דאס צוריק
באַקומען.

דאס זאגט די תּוֹרָה (שמות כא, כד), ווען איינער שְׁעֲדִיגֵט
אַ צווייטן, דארף ער דאס באַצאלן פּוּנְקטליך לויט וואס
ער האט געטוהן: עין תחת עין, יד תחת יד, רגל תחת רגל.
כאַטשיג רש"י בְּרַעֲנַגֵט (בְּשֵׁם חו"ל: בְּכָא קָמָא פּד ע"א) אז עס
מיינט אז מען דארף נאר באַצאלן געלט, דאך אָבער ווייסן
מיר: אין הַמִּקְרָא יוֹצֵא מִיַּד פְּשׁוּטוֹ, און מען וועט עס פון
הימל צוריק באַקומען פְּשׁוּט און גְּרָאד.

גַּעַב זִיף אַכְטונג

די זעלבע זאך אז איינער איז מ'צער זיין טאטע מאמע, וועט ער דאס צוריק באקומען ביי זיינע קינדער און רחמנות, אזוי ווי די תורה זאגט (שמות כא, טו) מִכָּה אָבִיו וְאִמוֹ מוֹת יוֹמָת.

פארשטייט זיך אויב טוט ער תשובה, קען ער שטענדיג אראפ נעמען פון זיך אלע עונשים. וואס דאס איז אויך מרויז אין דעם פסוק: וְהֶאֱלָקִים אֲנִי לְיָדוֹ וְשִׁמְתִי לָךְ. וואס דאס איז די ראשי תיבות: אלו"ל, ווען אידן טוען תשובה, ווייל אז מען טוט תשובה קען מען אלעס פארעכטן.

דערפאר דארף א מענטש זיך צוגעוואוינען צו טוהן שטענדיג נאר גוטס, און פונקט אזוי ווי דער אייבערשטער איז נאר גוט, און טוט נאר גוטס, ווי דער פסוק זאגט (תהלים קמה, ט): טוֹב הַיְיָ לָכֹל. אזוי דארף זיך דער מענטש אפ'לערנען, און אויף גיין אויף דעם וועג צו טוהן שטענדיג נאר גוטס, ווייל א מענטש דארף נאכגיין און טוהן אלע מדות אזוי ווי דער אייבערשטער, [אזוי ווי עס שטייט באריכות אין דעם ספר 'תומר דבורה', וואס דאס

געב זיך אכטונג

ט

האט מחבר געווען הרה"ק רבי משה קורדבירו זכותו יגן עלינו, און עס איז געשטעלט אויף די דרייצן מדות פון רחמים, וואס א מענטש זאל נאכטוהן דעם באשעפער מיט דעם. מען זאגט נאך פונעם הייליגן סאטמארער רבי זכותו יגן עלינו אז ער האט געזאגט: עס איז מקובל פונעם הייליגן דברי חיים זכותו יגן עלינו אז לערנען אין דעם הייליגן ספר תומר דבורה איז א סגולה אקעגן יענע מחלה דער אייבערשטער זאל אפהיטן, אבער אויב חלילה מען טוט אפ שלעכטס פאר מענטשן רחמנא לצלן, טוט מען זיך אליינס אפ, ווייל מען באקומט עס נאכדעם גוט צוריק.

חז"ל זאגן (פתובות דף ל): כאטש די פיר מיתות בית דין איז שוין היינט נישט דא, ווייל עס איז נישט דא קיין סנהדרין, אבער די דין פון ד' מיתות בית דין איז נאך דא, און אויב איינער האט חלילה וחס עובר געווען אויף אזאך וואס עס קומט זיך דערויף חנק, ווערט ער רחמנא לצלן דערשטיקט פון געז; די זעלבע אויב איינער דארף גע'משפט ווערן מיט שריפה, ווערט ער פארברענט אין א פייער; איינער מיט סקילה, ווערט ער געכאפט אין אן עקסידענט דער אייבערשטער זאל שומר ומציל זיין, און די קאר דרייט זיך איבער אויף אים, אדער ער פאלט אראפ

גַּעַב זִיף אַכְטוֹנֵג

אין א טיפן גרוב און עס פאלן ארויף אויף אים שטיינער; איינער הרג, הרגעט מען אים רחמנא לצלן; ווייל די וועלט איז נישט הפקר.

ב.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט א מוראדיגער דיבור (חיי מוהר"ן סימן תקה): ווען מען זאל איבערדרייען א מענטש, דאס הייסט מען זאל אים ווייזן זיין פנימיות וואס איז דא אין אים, וואלט מען געזעהן ווי אין יעדען עקסטערן אדער פון אים איז תלוי אן א שיעור וועלטן.

אויף האט דער הייליגער רבי אמאל געזאגט (שם סימן תקד): וואס איז טייטש! א איד מאכט אזוי מיט די האנט, ווערט אזוי אין די עולמות, מאכט ער אזוי מיט די האנט ווערט אזוי אין די עולמות.

דער הייליגער בעל התניא זכותו יגן עלינו ברענגט (לקוטי אמרים תניא, קונטרס אחרון, דף קס): מען זעהט די וואונדער און דאס גרויסקייט פון באשעפער, ווי אזוי אלע השפעות פון אלע עולמות וכו' ווענדט זיך אין איין

קלייניקייט פון אַ מַצּוּה וואס אַ איד טוט דא אויף דער וועלט, ווייל יעדע מצוה איז אויסגערעכענט פונקטליך ווי אזוי מען דארף דאס מקיים זיין, און אויב מען איז נאר מַשְׁנֵה אפילו איין קלייניקייט, איז דאס שוין פסול, לְמַשָּׁל אַ קַרְבָּן דארף מען שפּרִיִצֵן די בלוט מיט די רַעכְטֵע האנט, און אויב האט מען דאס געטוהן מיט די לינקע האנט איז דאס שוין פסול, אָדער לְמַשָּׁל תּפִּלִּין אז מען האט דאס געמאַכט איין טראפּ אַנדערש ווי מען דארף, ווערט עס שוין נישט אַנגענומען. פון דעם זעהט מען ווי מוראדיג חשוב עס איז אין הימל יעדע קלייניגקייט וואס אַ מענטש טוט דא אויף די וועלט.

וועגן דעם, ווען אַ מענטש זאל וויסן ווי ווייט ער איז באַהאַפֿטן צו אַלע וועלטן וואלט ער זיך מוראדיג מחזק געווען, און ער וואלט נישט געווען אזוי צופראכן, און זיך נישט אַרומגעדרייט מיט אַזאַ יאוש און דיפּרעסיע, וואס דאס קומט ווייל ער האט נישט קיין זעלבסט זיכערקייט [סעלף קאַנפּידענץ], ער גלייבט נישט אין זיך.

גַּעַב זִיף אַכְטונג

און פון דעם קומט נאכדעם אַרױס אַז מַעַן קען זיף
 נישט פֿאַרטראַגן מיט קיין מַעַנטשן, מַעַן זיצט עַקסטרער,
 און מַעַן וויל נישט זיין צוזאַמען מיט מַעַנטשן, און דאס
 מַערסטע קלאַפט עס אויס אין שטוב, אַז מַעַן האט נישט
 קיין שְׁלוֹם בֵּית רַחֲמָנָא לְצֵלָן, און דאס אַלעס קומט נאָר
 פון איין זאַך, וואס דאס איז די עַרגסטע זאַך: אַ מַעַנטש
 האט זיף נישט ליב! בְּמִילָא קען ער זיף נישט פֿאַרטראַגן
 מיט די ווייב, מיט חֲבֵרִים וכו', און אַלעמאַל איז יענער
 שולדיג.

דאס איז דער גאַנצער יצֵר הָרַע: ער איז מַיִצֵר די רַע -
 ער באַשאַפט שְׁלֵעכְטִס. דאס הייסט, ער רעדט איין דעם
 מַעַנטש: בִּיסט גאַרנישט מיט גאַרנישט! און ווידער די
 יצֵר טוב איז מַיִצֵר דעם טוב: בִּיסט יא גוט! בִּיסט יא
 ווערד! דער אייבֿערשטער דאַרף דיף יא!

דערפֿאר די אַלע וואס זענען 'מְלַמְדִים' און 'מַחֲנֻכִים'
 [סיי פֿאַר קינדער אין חֲדָר, סיי פֿאַר בְּחוּרִים, סיי פֿאַר
 חֲתָנִים, סיי פֿאַר יונגעלייט], דאַרפֿן גוט וויסן די
 וויכטיגקייט פון אַרײַנבֿרענגען אין די תּלְמִידִים: דו בִּיסט

יא ! דו קענסט יא ! דו טויגסט יא ! דו וועסט קענען ! און
דו וועסט מצליח זיין.

דאס איז מרומז אין דעם הייליגן רבינ'ס ווערטער
(ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפב): א מענטש דארף זיך
שטענדיג דן זיין לפף זכות, און טרעפן ביי זיך א נקודה
טובה, ווייל יעדער מענטש קען טרעפן ביי זיך עפעס
גוטס, נאכדעם דארף מען יענעם אויף דן זיין לפף זכות;
און דאס איז באמת געבינדן איינס אינעם אנדערן, אויב א
מענטש איז זיך דן לפף זכות, וועט ער יענעם אויף דן זיין
לפף זכות.

די גמרא ברענגט (שבת קכו ע"ב), דאס גרויסקייט פון דן
זיין א צווייטן לפף זכות, אפילו ווען מען זעהט זאכן וואס
קוקט אויס אומריכטיג, פארציילט די גמרא: א תנא האט
זיך אמאל געדארפט גיין טרעפן מיט א קעניגן, מבטל צו
זיין א גזירה, פאר ער איז אריין צו איר האט ער
אויסגעטוהן די תפילין, [דעמאלס איז מען געגאנגען
אגאנצן טאג מיט די תפילין], ווען ער איז אריין האט ער
צוגעמאכט די טיר, ווען ער איז ארויס געקומען, איז ער

געב זיך אַכטונג

זיך געגאנגען טובל'ן אין מקוה, נאכדעם האט ער פארגעלערנט פאר די תלמידים.

האט ער זיי געפֿרעגט: וואס האט איר געטראכט ווען איך האב אויסגעטוהן די תפילין? אז עס איז א טמאנע פלאץ; און ווען איך האב פארמאכט די טיר? אז דער רבי האט געהאט א סוד צו רעדן וואס קיינער טאר נישט וויסן; און פארנוואס בין איך געגאנגען אין מקוה? ווייל אפֿשר ווען זי האט גערעדט איז געפאלן אויפן רבי'ן שפייעכץ. האט ער געזאגט: איך שווער, אז אזוי איז טאקע געווען! און אזוי ווי איר האט מיר דן געווען לִפְּה זכות, זאל דער אייבערשטער ענק אויך דן זיין לִפְּה זכות.

אָבער אויב א מענטש איז צופראכן און דערביטערט און האט זיך אליין פיינט, האט ער נאכדעם יענעם אויך פיינט, און ער פֿרובירט ארויף צו ווארפן זיין ביטערניש אויף אַנדערע, און קיינער איז נישט אינטערעסירט דערויף, ווייל יעדער האט זיך שוין נעבעך זיין אייגענע פֿעקל צרות, און ער דארף נישט יענעמס פֿעקל אויף אויפן קאפ, ממילא וויל קיינער נישט האבן מיט אים

צוטהוהן, אָבער אז אַ מענטש איז שטאַרק מיט זיך, קען ער נאכדעם משפיע זיין פאר אן אנדערן אויף, דערפאר דאַרף זיך אַ מענטש צוגעוואוינען נאר מחזק צו זיין אנדערע מענטשן.

וועגן דעם גלייך נאך פּרשט יתרו, ווי די אידן האבן מקבל געווען די תורה, הייבט זיך תיכף אן פרשת משפטים, וואס איז פיל מיט הלכות פון 'בין אדם לחבירו', ווייל דאס איז דער עיקר פון די תורה, אז מען זאל שטענדיג ארויסהעלפן א צווייטן, און נישט חלילה טשעפענען אדער וויי טוהן א צווייטן. ליידער איז דא נעבעך מענטשן וואס ליידן פון א קרענק, אז זיי מוזן מצער זיין יענעם, וואס פון אזאלעכע מענטשן דאַרף מען זיך זייער אַכטונג געבן.

עס איז אמאל געקומען אַ מענטש ביי אונז אין שוהל, וואס איז נאר געווען פארנומען צו שאקלען יעדן איינעם, און שרייען אז זיי זאלן ענטפערן הויף: אַמן! אַמן! יהא שמייה רבה! [וואס ווייסטו וואס אויף יענעם גייט דורך, ער האט זיך ענדליך אריינגעכאפט אין בית המדרש, און

געב זיך אַכטונג

זיצט רואיג און שטיל אין זיין ווינקל, לאז אים מנוחה, און עס האט זיך געקענט דאכטן וואספארא צדיק ער איז, היינט זיצט ער אין תפיסה, ווייל ער האט רחמנא לצלן קאליע געמאכט אפאר קינדער. ווייל פון די אלע וואס זענען צו פרום דארף מען זיך זייער אכטונג געבן.

עס ווערט געברענגט א מעשה (עין קב הישר פרק נב): עס איז געווען א טאטע וואס האט געלאזט צוואה פאר זיין זוהן: פון די גאר פרומע זאלסטו זיך זייער אכטונג געבן. ויהי היום דער זוהן האט געהאט געלט און ער האט געוואלט גיין מאכן דערמיט ביזנעס אין א אנדערע מדינה, האט זיך צוגעטשעפעט צו אים א מענטש און ער זאגט אים: איך הער אז דו האסט געלט, איך האב אויך געלט, לאמיר מאכן א 'שותפות' און פארן אינאיינעם, ופך הוה זיי האבן געמאכט דעם שותפות.

אזוי גייענדיג צום שיף זעהט ער ווי דער שותף גייט עפעס נישט גראד, און ער שפרינגט אהער און אהין, פרעגט ער אים: וואס גייט פאר, וואס טאנצטו דארט? זאגט ער אים: דו זעהסט נישט? די גאנצע ערד איז פיהל

געב זיך אַכטונג

מיט מורישקעס! איך וויל זיי נישט חלילה אַנטרעטן און
הרג'ענען. איז אים דעמאלס אַריינגעקומען אין קאפ דאס
וואס זיין טאטע האט אים אַנגעזאגט: פון די גאר פֿרומע
זאלסטו דיך זייער אַכטונג געבן!

זאגט ער פֿאַרן שותף: איך האב באַקומען בויה
ווייטאג, אויך מײן פוס טוט מיר זייער וויי, איך קען נישט
פֿאַרן יעצט. וואונדערט זיך יענער: מען וועט דאך מאַכן
אַסאך געלט?! אַבער ער האט אים געזאגט קלאַר אז ער
קען נישט פֿאַרן, און אזוי האט ער זיך פון אים
אַפֿגעטשעפֿעט. נאך אַ לאַנגע צייט איז ער געוואר
געווארן אז דער מענטש איז אַ פֿרעכער גנב און ער האט
שוין געבען באַגנב'עט מענטשן.

וועגן דעם דאַרף מען זייער אַכטונג געבן נישט צו זיין
קײן חיה און אַ פֿרא אַדם, און דאס נאך מלביש זיין מיט
קנאות, מיר האבן געלערנט פון הייליגן רבי'ן דעם יסוד:
נאר מחזק צו זיין און העלפֿן אַ צווייטן.

גַעב זיך אַכטונג

. ג

אזוי ווי מיר שטייען יעצט ביים סוף פון די שוֹכְבֵי"ם טעג, און דעם שַׁבַּת וועט מען ליינען פֿרַשַׁת שְׁקָלִים וואס ענדיגט זיך מיטן פֿסוק (שְׁמוֹת ל, טז): לְכַפֵּר עַל נַפְשֵׁיכֶם, דער אייבערשטער איז אונז מוחל אויף אלע עבירות. איז יעצט די ריכטיגע צייט נתעורר צו ווערן צו תשובה און חֲרָטָה, און זיך פֿארנעמען אז פון היינט אָן וועט מען שוין אַכטונג געבן צו זיין וואויל און ערליך.

דערפֿאר דארפן מיר זיך זייער פֿרייען אז דער בורא פֿל עולמים האט רחמנות געהאט אויף אונז, און אונז געגעבן די פֿערציג טעג פון שוֹכְבֵי"ם, וואס איז זייער מסוגל תשובה צו טוהן אויף דעם ביטערן חטא פון פגם הברית, און הוצאת זרע לְבַטְלָה, אזוי ווי דער הייליגער אַרְיֵז"ל זאגט (שער הפנונות פסח, דרוש א): אין די הונדערט און דרייסיג יאר ווען אדם הראשון האט זיך רחמנא לצלן אפגעשיידט, איז ארויס געקומען פון אים זרע לְבַטְלָה, וואס פון דעם האט ער נעבעך באשאפן די אלע רוחות און שדים וכו', און די אלע נשמות האבן געמוזט נאכדעם

מגולגל ווערן און אראפ קומען אין מצרים, און זיך אויסמוטשענען און אויסלייטערן, ביז מען איז ענדליך ארויס געגאנגען פון מצרים, און געקומען צו 'קבלת התורה', וואס דאס איז געווען די עיקר תכלית פון יציאת מצרים, מקבל צו זיין די תורה אזוי ווי דער פסוק זאגט (שמות ג, יב).

די הייליגע רבי האט אמאל געזאגט פאר רבי נתן (שיחות הר"ן סימן ש): יעדע זאך וואס דו זעהסט דא אויף דער וועלט, איז נאר וועגן די בחירה און נסיון. דערפאר אז מען נעמט זיך יעצט פאר: איך וועל שוין נישט מער קוקן און אריין קריכן אין די אלע שמוץ וכו'. דעמאלס וועט דער אייבערשטער מוחל זיין אויף אלעם.

ווייל באמת אז א מענטש האט רחמנא לצלן פוגם געווען בפרית און מוציא געווען זרע לבטלה קומט אים מיטה (נדה יג ע"א), און פארנוואס טאקע איז דאס אזוי הארב? נאר אז מען קוקט מיט א פארגרעסערונג גלאז אויף א טיפות זרע, קען מען זעהן דארט א קאפ, הענט, און פיס (ספר הפרית מאמר טז, פרק ג), ווייל פון יעדע טיפה

גַּעַב זִיךְ אַכְטונג

קען באשאפן ווערן א קינד. יעצט שטעל זיך פאר אז דו
 הרגעסט איינעם רחמנא לצלן, ביסטו דאך א רוצח! און
 אויב האסטו גע'הרג'עט דיין אייגן קינד, ביסטו דאך א
 משונה'דיגע רוצח! ווער רעדט נאך אויב צוויי אדער צען
 קינדער, ביסטו דאך א מאסן מערדער! דאס איז 'חטאות
 נעורים'.

איז געקומען דער אר"י הקדוש (שער רוח הקודש תקון כו,
 דף כג), און ארויסגעגעבן א תיקון אז פאר יעדע הוצאת
 זרע לבטלה זאל מען פאסטן פיר און אכציג [פ"ד]
 תעניתים. ווער האט דען כח אזויפיל צו פאסטן? וואס
 דאס איז נאר פאר איינמאל פגם הברית, און אויב איינער
 האט צען מאל געזינדיגט מיט דעם, דארף ער שוין
 פאסטן אכט הונדערט און פערציג (840) מאל, און אויב
 הונדערט מאל, דארף ער שוין פאסטן אכט טויזענט און
 פיר הונדערט תעניתים, ווער רעדט נאך נאכמער, וואס
 איז ליידער זייער שכיח היינט.

עס שטייט (ראשית חכמה, שער התשובה פרק ג): היינט איז
 נישט דא קיין איין בחור וואס זאל זיין ריין פון דעם

חטא; דאס האט ער געזאגט נאך פאר פיר הונדערט יאר צוריק, אין די שטאט צפת, וואס דעמאלס איז געווען די שפענסטע דור ביי אידן זייט חורבן בית המקדש ווי באוואוסט, און אפילו להבדיל די אראבישע פרויען זענען געווען אנגעטוהן פיל מיט שמאטעס און פארדעקט דאס פנים, אז קוים די אויגן האט מען ארויסגעזעהן, וואס זאל מען שוין זאגן היינט ווען די גוים האבן פון זיך אראפגענומען יעדעס טראפעלע בושא און דרייען זיך ארום ווי די חיות אין וואלד.

נאכדעם דרייען זיך יונג און אלט ליידער ארום מיט א סעלפאון וואס האט אינטערנעט ביי זיך אין טאש, וואס מען קען דארט זעהן אלע שמוץ רחמנא לצלן, אפילו איינער וואס מיינט אז ער האט אלעס בקדושה, האט ער אויך פארשידענע בילדער וואס דער חבר האט אים נאר אריינגעשיקט פון זיך און זיין ווייב און דאס גלייכן, וואס דאס ווייזט ווי פארדארבן מען איז, דער אייבערשטער זאל אפהיטן. אויב אזוי ווי איז בכלל אפילו מעגליך אינעם גאנצען לעבן אזויפיל צו פאסטן?!

גַּעַב זִיף אַכְטוֹנַג

דער הייליגער רבי נתן האט אמאל געזאגט: אפילו אז א מענטש זאל במשך די זיבעציג יאר האבן נאר איין הרהור רע ווייניגער, האט זיף שוין אלעס געלוינט; ווייל יעדע איינציגע הרהור איז מוראדיג פוגם רחמנא לצלן (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן קיד).

און ווער קען זאגן אז ער איז ריין פון א הרהור רע, און נישט נאר איין הרהור רע, נאר רחמנא לצלן א גאנצן טאג האלט ער אין איין טראכטן פון שמוץ, און חז"ל זאגן (עבודה זרה כ ע"ב): המהרהר ביום בא לידי טומאה בלילה - אז מען טראכט פון שמוץ ווערט מען נאכדעם נכשל ביינאכט רחמנא לצלן.

קומט די הייליגע רבי און זאגט (שיחות הר"ן סימן ע"א): כאטשיג דער זהר הקדוש זאגט (ניחי רי"ט ע"ב), אז אויף דעם חטא ניצט נישט קיין תשובה, זאג איף: אז קיינער פארשטייט נישט פשט אין דעם זהר, און באמת ניצט יא תשובה, און אפילו אויב מען האט גאר אסאך געזינדיגט מיט דעם חטא קען מען אלעס פארעכטן, דער עיקר מען זאל זיף פאר נעמען דאס מער נישט צו טוהן.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (הלכות תפלין, הלכה ד, אות ד): ווי אזוי קען דער הייליגער רבי קריגן אויפן זהר?! איז ער דאס מסביר: וויבאלד דער מענטש האט געבען געזינדיגט מיט דעם פיטערן חטא, איז ער באמת נישט ראוי ער זאל קענען תשובה טוהן, אבער דער אייבערשטער האט דאך זייער ליב יעדן איד, און ער וויל אז ער זאל האבן אלעס גוטס, ווארט ער נאר אז ער זאל שוין תשובה טוהן, דערפאר מוז ער לאזן א נסיון פאר דעם מענטש, ער זאל הערן מחלוקת אויף די אמת'דיגע צדיקים וואס זיי קענען אים פארעכטן, אויף אזוי ווייט אז אפילו דער זהר הקדוש זאל אויף אים זאגן: עס העלפט שוין נישט קיין תשובה. "אבער אויב האט ער דאך רחמנות אויף זיך, און מאכט זיך א חשבון: וואס וועט דאך זיין מיט מיר! איך וויל דאך תשובה טוהן! און דא איז דא אזא צדיק וואס נעמט זיך אונטער מיר צו פארעכטן, קוקט ער שוין נישט אויף קיין שום מניעה און אויף קיין שום מחלוקת, און פארשטייט זיך ער וועט זיכער האבן א תקון, ווייל דער אייבערשטער איז מלא

רחמים, און אויף אלעם העלפט תשובה" (עײן ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ה).

וועגן דעם אז א מענטש איז זוכה און ער רעדט צום באשעפער, זעהט ער זיך אין שפיגעל ווי אזוי ער קוקט אויס, און ער ווייסט גוט ווער ער איז, און וואס ער האט אפגעטוהן רחמנא לצלן, כאטשיג קיינער ווייסט גארנישט, און אינדרויסן זעהט ער אויס ווי אן איידעלער חסידיש'ער בחור אדער יונגערמאן, אבער דער באשעפער ווייסט דאך יא, דער באשעפער זעהט אלעס, ממילא דורך דעם וואס ער באטראכט זיך גוט, אזוי ווי אין א שפיגעל, וואס דאס הייסט 'ראיה', באקומט ער יראת שמים ער פאנגט אן מורא האבן פונעם אייבערשטן וואס דאס איז די אותיות 'יראה', און ער איז שוין אן אנדערער מענטש.

עס איז געווען א גרויסער צדיק דער הייליגער רבי זאב וואלף פון טשארני-אוסטראה זכותו יגן עלינו, [ער איז שפעטער געפארן קיין ארץ ישראל אויף איין שיף מיטן הייליגן רבי'ן וכו', (עײן באריכות: שבחי הר"ן נסיעה לארץ ישראל; ופעולת הצדיק סימנים רכ - רכא, ועוד), ער האט דארט

געוואוינט אין טבריה פונעף און צוואנציג יאר, און ער ליגט דארט צוזאמען מיט אלע גרויסע הייליגע צדיקים, די תלמידים פון בעל שם טוב הקדוש און דעם מגיד זכותו יגן עלינו, ווי למשל: רבי נחמן הארידענקער (דעם הייליגן רבינ'ס זיידע), רבי יעקב שמשון משפטיווקע, רבי מענדל פרימישלאנער, רבי אברהם קאליסקער, זכותם הגדול תגן עלינו].

איינמאל קומט צו אים א איד און זאגט אים: רבי! איך האב א גרויסער פראבלעם! ווען איך הייב אן צו דאווענען, און איך דארף זאגן דעם שם הנו"ה, הייב איך אן אזוי שטארק צו ציטערן אז איך קען עס נישט אריבערטראגן. זאגט אים רבי וואלף: דו ווייסט וויפיל ערליכע אידן גלוסטן און הארעווען צו האבן אזא 'יראה', און דו ווילסט דאס אנוועקווארפן?! זאגט ער: אבער רבי! איך קען דאס נישט פארנעמען. האט ער מיט אים גערעדט, און אים געגעבן א עצה דערויף [עס שטייט נישט וואס].

געב זיך אַכטונג

נאַכדעם האט ער אים געפּרעגט: ווי אזוי האסטו זוכה געווען צו דעם? זאגט ער: איך ווייס נישט. דער צדיק לאזט אים אָבער נישט אָפּ: דערמאן זיך דאָרפּ עפּעס אַ גוטע זאך וואס דו האסט אַמאל געטוהן? ! [דער סמ"ך מ"ם מאכט שטענדיג פאַרגעסן פונעם מענטש זיינע מצות און מעשים טובים]. ענדליך האט ער זיך דערמאנט, און ער דערציילט פאַרן רבי'ן:

אַמאל האט זיך אַ פּרוי דערטראַנקען אין ים כּנרת, בין איך גלייך אריין געטאַנצן און איר ארויס גענומען און געראטעוועט, [חז"ל זאָגן (סוטהא כא ע"ב): וואס הייסט אַ חסיד שוטה? אז ער זעהט אַ פּרוי דערטרענקט זיך און ער - וועגן פּרוּמקייט - ראטעוועט איר נישט]. די פּרוי האט זיך באדאַנקט, גלייך האט דער יצור הרע אים צוגערעדט צו טוהן מיט איר אַן עבירה רחמנא לצלן, האט ער געטראכט צו זיך: רבונו של עולם! איך האב יעצט זוכה געווען און איר געראטעוועט, וואס חז"ל זאָגן אויף דעם (סנהדרין לו ע"א): המציל נפש אחת מישראל פּאילו קיים עולם מלא. און יעצט וועגן די איין יצור הרע וואס רעדט

מיך צו צו זינדִיגן, זאל איך אַלעס פֿאַרלירן? ! און ער איז
בײַגעשטאַנען דעם נסיוֹן און ער האט דאס נישט געטוהן.

האט דער הייליגער רבי וואלף געזאגט: יעצט
פארשטיי איך שוין, וואס האט דיר געפֿרענגט זוכה צו
זיין צו אַזאַ מדרִיגה.

ד.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קסט):
אויב אַ מענטש איז שטענדיג פֿרייליך, היט אים דער בורא
פֿל עולמים אליין אָפּ פון פֿגם הברית, ווייל 'פֿגם הברית'
קומט נאר דורך עצבות און מרה שחורה.

דערפֿאר דארף אַ מענטש דער עיקר אַרבעטן אויף
שמחה, כאטשיג דאס איז די שווערסטע עבודה, אזוי ווי
דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן כד): אַ
מענטש דארף זיך זייער צווינגען צו זיין פֿרייליך, ווייל
דאס איז די שווערסטע זאך; מען זעהט: אַ מענטש קען
פאסטן און מאכן אַלע סיגופים, לויפֿן אין פֿעלד אָדער
אין וואלד, זיך קוילערן צווישן דערנער, אָבער זיין

געב זיך אַכטונג

פֿרייליך און כאַפֿן אַ טענצל אויף אַ ניגון, דאס קען ער זייער שווער באַווייזן.

עס שטייט אין זהר הקדוש (תצוה קפ"ד ע"ב): חֲדוּה דְבַר נֶשׁ מְשִׁיךְ לְגַבִּיּה חֲדוּה עֲלֵאָה - ווען אַ מענטש פֿריידט זיך, ציהט ער אַרויף אויף זיך נאָך אַ גרעסערע שמוחה פון הימל; קומט אויס אַז שמוחה איז די עיקר קדושה פון אַ איד.

דערפֿאר האט דער הייליגער רבי זייער אַסאך גערעדט פון שמוחה, וואס ער אַליין איז דער בן השמוחה, [דעם הייליגן רבינ'ס טאטע האט געהייסן רבי שמוחה זכותו יגן עֲלֵינוּ], דער הייליגער רבי איז דאס מרמז (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ב) און ער שרייבט מיט דעם לשון: דער צדיק איז מְנַחֵם הַפֶּל וּמְשַׂמַּח הַכֹּל.

ווען דער הייליגער רבי האט געזאגט די תורה איז געווען די איינציגסטע מאל וואס זיין טאטע זכותו יגן עֲלֵינוּ איז געווען ביי אים, ער איז געווען אַ באהאלטענע צדיק, מען האט אים קיינמאל נישט געזעהן, און מען

האט נישט געוואוסט פון אים, דערפאר יעצט ווען זיין טאטע איז געווען ביי אים, האט דער הייליגער רבי מרמז געווען זיין נאמען [נחמן] און זיין טאטעס נאמען [שמחה], וואס דאס איז דער גאנצער ענין פונעם צדיק, אז ער איז אונז מנחם און משמח.

וועגן דעם, אויב א מענטש וויל וויסן צו זיין תשובה איז שוין נתקבל געווארן, זאל ער קוקן אויב ער איז שטענדיג פרייליך, איז דאס א סימן אז ער האט שוין תשובה געטוהן און ער איז נאנט צום אייבערשטן, אבער אויב איז ער שטענדיג צובראכן, איז ער נאך טיף ביי די קליפות און סטרא אחרא, און ער דארף תשובה טוהן.

קומט דער סמ"ך מ"ם און ער רעדט איין דעם מענטש אז עס איז א מצנה צו זיין צובראכן, און אז אין הימל האט מען זייער ליב א 'לב נשבר', עס שטייט דאך בפירוש (תהלים נא, יט): לב נשבר ונדפה אלקים לא תבזה. און ער כאפט נישט אז דער יצר הרע וויל אים יעצט אריין כאפן אין עצבות, נאר ער פארשטעלט זיך מיט מצוות (ליקוטי הלכות, הודאה הלכה ו'; ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן א). אזוי ווי

גַּעַב זִיךְ אַכְטֹונג

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב סימן כד): עס איז גרינגער צו קומען פון א לב נשבר צו מרה שחורה, ווי פון שמחה צו הוללות.

ווייל ווען א איד פריידט זיך מיט די מצוות וואס ער האט ברוך השם, ווי למשל: בארד און פיאות, מזוזה, תפלין, ציצית וכו', איז ער ביים באשעפער. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות, אות שמחה, סימן א): פשאדם עושה מצוה בשמחה, זה סימן שלבו שלם לאלקיו. וועגן דעם דארף א מענטש אסאך ארבעטן אויף שמחה, און אסאך בעטן: רבוננו של עולם! איך וויל זיין פרייליך, העלף מיר! איך זאל קענען זיין פרייליך וכו'.

ה.

און אז א מענטש איז פרייליך, טשעפעט ער שוין נישט א צווייטן, ווייל נאר א פארביטערטער מענטש וואס ער האט נישט וואס צו טוהן, נעמט זיך אויף א צווייטן וואס איז שוואכער פון אים, אבער איינער וואס איז פרייליך, וויל אז פאר יענעם זאל אויך גיין גוט און יענער זאל אויך

לא

געב זיך אַכטונג

זיין פֿרייליך, ווייל פֿאר זיך האט ער שוין גענוג, אזוי ווי
חז"ל זאגן (אבות ד, א): איזהו עשיר השמח בחלקו.

און דאס איז דער ענין פון צדקה און העלפן יענעם.
וויבאלד איך בין פֿרייליך וויל איך אז א צווייטער זאל
אויך זיין פֿרייליך. "ווייל א פֿרייליכער מענטש קען נישט
פארליידן אז יענער גייט ארום מיט אן אראפגעלאזטער
נאז", אבער א פארביטערטער מענטש אלעס וואס ער
האט אין זיך, טרעפט ער ביי יענעם.

דער הייליגער רבי איז מגלה (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן
כד), א מוראדיגער גילוי אויף די מעשה (בכורות ח ע"ב):
ווען רבי יהושע בן חנניא איז געווען ביי די אלטע לייט
פון די שטאט אתונא-גריכלאנד, [זיי האבן דעמאלטס
געהייסן די גרעסטע חכמים, און זיי האבן אים געפרעגט
פארשידענע שאלות און ער האט זיי גענטפערט].

איינס פון זייערע שאלות איז געווען: [אמצעותא
דעלמא היכא], וואו איז דער מיטן פון די וועלט? [זקפא
לאצבעתה, אמר להו הכא], האט ער אויפגעהויבן זיינע

פינגער און ער האט זיי געזאגט: דא! [אמרו לה, מי יימר? אמר איתו אשלו ומושחו], האבן זיי אים געפרעגט: ווער זאגט דיר דאס? האט ער זיי געזאגט: גייט ברענגט שטריק און מעסט דאס אויס.

זאגט דער הייליגער רבי אויף דעם: א מענטש דארף וויסן אז וואו ער איז, דארט איז דער באשעפער, ממילא איז דארט אינמיטן פון דער וועלט. קומט גלייך די סטרא אחרא און פּרעגט: מי יימר? דו ביסט דען עפעס ווערט אז דו זאלסט זיך קענען אזוי אויפטוהן? די תירוץ אויף דעם איז: איתו אשלו ומושחו, מען זאל ברענגן שמחה וועט מען זיך דאס איבערצייגן. דאס הייסט אז א מענטש איז מורא'דיג פרייליך פאנגט ער אן אנערקענען אז וואו ער זאל נאר זיין, איז דער אייבערשטער דארט, ממילא איז דארט דער מיטן פון דער וועלט, און אלעס איז דארט. אזוי ווי די גמרא זאגט (סופה נג ע"א): הליל האט געזינגען ביי שמחת בית השואבה: אם אני פאן הפל פאן ואם אין אני פאן מי פאן - אויב איך בין דא, איז אלעס דא, און אויב איך בין נישט דא ווער איז דען דא?

געב זיך אַכטונג

לג

זעהט מען פון דעם, אז כאטשיג הלל איז געווען דער גרעסטער עניו, דאך האט ער זיך אזוי מחיה געווען מיט זיינע מצוות, אז ער האט שוין בכלל נישט געקוקט אויף א צווייטן, און ער האט זיך אויסגעדריקט: אז וואו ער איז, דארט קומט אלעס פאר, ווייל ער לעבט מיטן אייבערשטן, און דער אייבערשטער איז איבעראל.

די זעלבע זאך איז אויך מיט יעדן איד, אויב פריידט ער זיך מיט זיינע מצוות, האט ער שוין מיט קיינעם נישט צוטוהן, און ער ווייסט אז וואו ער איז, דארט איז דער אייבערשטער.

ו.

וועגן דעם איז חודש אדר אזא פרייליכע חודש, אזוי ווי חז"ל זאגן (תענית כ"ט ע"א): משנכנס אדר מרבין בשמחה. ווייל המן [וואס שטאמט פון עמלק, אן אייניקל פון עשיו, וואס דער שור פון עשיו איז דער סמ"ך מ"ם אליין], וויל נאר מכשיל זיין מענטשן מיט פגם הברית, און אזוי ארום חלילה אפמעקן אידישע קינדער, און זיין

גַעב זיך אַכטונג

עיקר עצה אויף דעם איז אַריינצופרענגען טרויעריגקייט
און צופראַכנקייט אין אַ מענטש, וואס פון דעם קומען
אַלע צרות, מען פאַרפלאַנטערט זיך אין שטוב מיט די
ווייב, און אזוי אויף מיט מענטשן.

וועגן דעם האט דער אייבערשטער אונז געגעבן דעם
חודש אדר - אַ חודש פון שמחה, ווייל אזוי ווי פאַר חודש
תשרי ווען עס קומט דער יום הדין האט מען אונז געגעבן
דעם חודש אלול תשובה צו טוהן מיטרהא, ווייל אַ מענטש
ווייסט נישט וואס מען גייט אים דן זיין, די זעלבע זאך
פאַר חודש ניסן, וואס דעמאלטס איז דער חודש פון די
גאולה, אזוי ווי חז"ל זאגן (ראש השנה יא ע"א): בְּנִיסָן נִגְאָלוּ
וּבְנִיסָן עֲתִידִין לְהִגָּאֵל. האט מען אונז געגעבן אַ חודש פון
שמחה פֿרי אז מיר זאלן קענען תשובה טוהן מאהבה מיט
ליבשאפט צום אייבערשטן (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן
מט), ווייל אז אַ מענטש איז נאר פֿרייליך, דאס איז תשובה
מאהבה.

געב זיך אַכטונג

לה

ז.

דאס איז אויף דער גאנצער ענין פון 'מחצית השקל' וואס יעדער איינציגער מענטש צו ער איז ארעם צו רייף האט געדארפט געבן דווקא א האלבע שקל, צו ווייזן אז אליינס איז מען נאר האלב, מען מוז אויף האבן א צווייטן איד (זיין אלשיף הקדוש שמות ל, יג; ליקוטי הלכות, שו"ת פים בקרקע הלכה ה, אות כה).

די ערשטע זאך גייט דאס ארויף אז א מענטש זאל חתונה האבן וואס פריער, וואס דעמאלטס ווערט מען א גאנצער מענטש, אבער ווילאנג מען איז א בחור איז מען א פלג גוף - האלבער גוף (זהר הקדוש ויקרא דף פא). דערפאר דארף מען די ערשטע און די וויכטיגסטע זאך, זיך זארגן אז בחורים און מיידלעך זאלן חתונה האבן וואס יונגער, און ווער עס האט נאר אן השפעה אויף אנדערע זאל טוהן אין דעם, און מעורר זיין דערויף, און נאר אזוי קען מען ראטעווען דעם דור, ווייל אז מען האט חתונה האט מען כאטש פת בסלוי. ווידער זאגט שלמה המלך (קהלת ד, ט-י): טובים השנים מן האחד וכו', פי אם יפלו, האחד יקים את

געב זיך אַכטונג

חברו וכו'. אז עס איז דא צוויי, קען זיך איינער דעם אנדערן העלפן.

נאכדעם דארף זיך איין איד מיטן צווייטן פארטראגן, און וויסן: איך בין נאר א האלבער, און דער אנדערער איד איז א האלבער, און צוזאמען זענען מיר א גאנצער איד.

וואס איז אבער דער סמ"ך מ"ם? ס'זעכציג, מ'פערציג; דאס הייסט ער מאכט דעם מענטש טראכטן: איך בין מער פון יענעם, יענער איז 'פערציג' און איך בין 'זעכציג'. אדער פארקערט: יענער איז זעכציג און איך בין נאר פערציג, און איך בין גארנישט ווערד.

וועגן דעם זאגט די תורה (שמות ל, טו): העשיר לא ירבה, האלט זיך נישט צו גרויס. והדל לא ימעיט האלט זיך נישט צו קליין. מיר זענען ביידע קינדער פון אברהם יצחק יעקב, מיר זענען ביידע אין צרות, און מיר זענען ביידע גליקליך, מיר האבן ביידע געלייגט תפלין, און אזוי ווייטער ביי יעדע זאך, ממילא אז מען טראכט אזוי וועט שוין קיינער נישט מזיק זיין דעם אנדערן.

און דאס האט הָמָן געוואלט אויסרייסן רחמנא לצלן, דערפאר האט ער מקטרג געווען און געזאגט (אסתר ג, ח):
 ישנו עם אחד מפזר ומפרד בין העמים, חלילה אז אידן
 פארטראגן זיך נישט. האט דער אייבערשטער געזאגט
 (מגילה יג ע"ב): דו רשע! די אידן האבן שוין געברענגט א
 'מחצית השקל', און דו וועסט זיי נישט קענען בייקומען.

מען זעהט טאקע ווי אין יעדן דור איז דא אנדערע
 רשעים, מיט אנדערע נעמען, וואס זיי מיינען אז זיי וועלן
 קענען אפווישן די תורה חלילה, זיי ווייסן אבער נישט אז
 זיי וועלן אפגעווישט ווערן אסאך פריער, און די תורה
 וועט בלייבן אויף אייביג.

דאס איז די שייכות פון פרשת משפטים וואו עס
 שטייט אלע דינים: אז מען טאר נישט מזיק זיין א
 צווייטן, צו פרשת שקלים וואו עס שטייט פון 'מחצית
 השקל', צו ווייזן אז מען מוז האבן א צווייטן, במילא
 וועט מען אים שוין נישט מזיק זיין, ווייל איין האנט וועט
 דאך נישט קנאקן דעם אנדערן האנט, און זוכה זיין צו

דעם איז נאר דורך שמחה וואס דאס איז חודש אדר די
חודש השמחה.

דער הייליגער רבי משה לייב סאסובער זכותו יגן
עלינו, האט געזאגט: ער האט זיך געלערענט 'אהבת
ישׂראל' פון צוויי גוים שיפורים [ווי באוואוסט האט ער
זיך מוסר נפש געווען פאר 'פדיון שבויים' ארויסצונעמן
איין פון תפיסות].

איינמאל איז ער דורכגעגאנגען א ווערצהויז, זעהט ער
ווי איין שיפור טרונקט פון זיין פלעש, נאכדעם געט ער
פארן אנדערן אויף צו טרינקן פונעם זעלבן פלעש [אזוי
ווי דער סדר ביי גוים שיפורים], און ער זאגט אים: דו
ווייסט! איך האב דיך זייער ליב. פֿרעגט דער צווייטער:
וואו טוט מיר וויי? זאגט ער: איך ווייס נישט. זאגט ער
אים: אויב אזוי איז א סימן אז דו האסט מיר נישט ליב!

האט דער הייליגער רבי משה לייב סאסובער זכותו יגן
עלינו דעמאלטס געזאגט: אזוי דארף איין איד שפירן
דעם אנדערן. און ווען מען וועט זוכה זיין צו קומען צו

דעם, וועט זיין די גאולה, אזוי ווי מען זאגט אין דעם פיוט (יוצר למוסף של פרשת שקלים): וְשָׁקַל אִשָּׁא בְּבֵית נְכוּן וְנִשָּׂא. ווען מ'שייח וועט קומען וועט מען זוכה זיין צו האבן דעם גאנצן שקל. ווייל מיר וועלן אלע געוואר ווערן אז יעדער דארף האבן דעם בורא פל עולמים, ממילא פאלט אנוועק די אלע מחלוקת און פאליטיק, איבערהויפט דאס וואס מען קריגט ליידער אויף ערליכע אידן.

שטעלט זיך א פראגע וואס הייסט אן ערליכער איד? יעדער איינער זאגט דאך אויף אן אנדערן: ער איז דער אמת'ער ערליכער איד. און ווי אזוי קען מען טאקע וויסן ווער איז דער ערליכער איד? !

נאר דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ל; קסד): דער צדיק איז א דאקטער; וואס הייסט א גוטער דאקטער? אז איך זעה אז ער האט מיר געהאלפן, און אויסגעהיילט פון מיין ביטערע קראנקהייט, ווייס איך אז ער איז א גרויסער דאקטאר.

גַּעַב זיף אַכטונג

די זעלבע זאך, אן ערליכער איד איז טייטש, אז ער קען מיך העלפן, אז כאטשיג איך בין דער ערגסטער און נידעריגסטער מענטש אויף דער וועלט, און איך שפיר אז עס איז נאך נישט געווען אזא מין נידעריגע נשמה אזוי ווי מיר, און דאך האט מיך דער צדיק ארויסגעשאלעפט פון מיין בלאטע. און ער האט מיך געמאכט עפענען דעם 'חומש' און מעביר סדרה זיין יעדע וואך, און איך זאל אנהייבן לערנען 'משניות', ביז איך האב שוין ברוך השם געענדיגט ששה סדרי משנה. און אז איך זאל עפענען א 'גמרא' יעדן טאג, און לערנען ש"ס אין א רייע.

און אזוי ווייטער ביי יעדע פֿרט אין לעבן: איך זאל אנהייבן בענטשן אין א סידור, און זאגן יעדע ברכה ערליך; איך זאל נישט פארפעלן צו גיין דריי מאל א טאג אין שוהל דאווענען שחרית מנחה מעריב וכו', און אזוי אז מיין גאנצע לעבן האט זיך געטוישט, דאס הייסט א גוטער איד, און צו אזא איינעם דארף איך מיך צוקלעבן, ווייל ער טוט דאך מיר מורא'דיגע טובות.

אַבער אז איך גיי סתם צו איינעם וואס עס גיסט זיך פון אים פֿערל ווערטער, אָדער ער רעדט פון קבלה און עולמות וכו', טיפע זאכן וואס איך פֿארשטיי נישט וואס ער רעדט, און איך גיי נישט אַרויס מיט גאַרנישט פון די גאַנצע דרשה, און איך בלייב ווייטער מיט מיין שמוץ, וואס האב איך פון דעם? !

די גמרא ברענגט (שבת פ"ב ע"א): רב הונא האט געפֿרעגט זיין זון רבה: פֿאַרן וואס גייסטו נישט צו רב חסדא לערנען? האט ער געענטפֿערט: טאטע! וואס האב איך דארט צו גיין ער רעדט דאך סתם שטותים, ווי אזוי זיך אפ צו ווישן, [אַמאליגע צייטן נאכדעם ווען מען איז אַרויס פֿאַר די געברויכן, און מען האט זיך געדאַרפֿט אַפֿווישן איז נישט געווען קיין פֿאַפֿיר, מען האט גענוצט שטיינדלעך, אַבער דאס איז געווען אַ ספֿנה'דיגע זאַך, ווייל עס איז שאַרף, און עס האט זיך רחמנא לצלן געקענט אַפֿרייסן די שיני הקרקשתא [גאַלדענע אָדער], דאַרט וואו די חוט השדרה ענדיגט זיך אונטן, דערפֿאַר האט ער אויסגעלערנט פֿאַר זיינע תלמידים וועלכע

געב זיך אַכטונג

שטיינער צו ניצן], האט אים זיין טאטע געזאגט: ער
לערנט דיר דאך אויס ווי אזוי צו לעבן, און דו זאגסט אז
דאס איז שטותים! ?

וועגן דעם אַ ערליכער איד הייסט ווער עס קען מיך
ארויסשלעפן פון בלאטע, און מיר ברענגען אז איך זאל
אנהייבן צו לעבן א גוט לעבן, און ער לערנט מיך אויס ווי
אזוי אנצוהייבן גוט דעם טאג. אז ווען איך לייג זיך
שלאפן זאל איך ליינען קריאת שמע שעל המטה, [בפרט
די קריאת שמע פונעם אר"י הקדוש זכותו גגן עלינו, וואס
דארט זאגט מען ווידי, און דאס נעמט נישט מער ווי זיבן
אכט מינוט], און מען טוט תשובה, און אז מען לייגט זיך
ווי א איד פארשטייט זיך אז מען שטייט אויף ווי א איד.

וועגן דעם שטייט אין 'שולחן ערוך' (אורח חיים א, א):
יתגבר 'פארי' לעמוד בבוקר - מען דארף זיך שטארקן ווי
א לייב אויפצושטיין. אריה איז די אותיות יראה, ווייל
גלייך צופרי דארף מען זיך שוין דערמאנען פונעם
אייבערשטן, אבער אז מען לייגט זיך ווי א פערד שטייט
מען אויף ווי א פערד.

מֶען זעהט אז רוב מענטשן פאלן אריין אין בעט מיט
אזא יאוש, עס אינטערסירט זיי מער נישט דאס לעבן, ביז
מֶען טראכט שוין: הלוואי שטיי איך נישט אויף מארגן...

אבער אז מֶען ליינט קריאת שמע און מֶען געט איבער
די נשמה פארן אייבערשטן ווען מֶען זאגט בידך אפקיד
רוחי, שטייט מֶען אויף אן אנדערע מענטש, מֶען זאגט
מודה אני און מֶען גיסט זיך אפ נעגל וואסער, מֶען דאנקט
דעם באשעפער, מֶען גייט אין מקוה. דאס הייסט א צדיק,
ער לערנט מיך אויס ווי אזוי צו זיין א פשוט'ער איד.

אבער דער טבע פון מענטשן איז אז זיי האבן ליב
איינער וואס מאכט פאקסן, ער גייט מיטן קאפ אראפ
וכו', וואס באַמַת איז דאס בכלל נישט קיין ענוה, נאר א
פשוט'ער נארישקייט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קצו), און
ווער עס האט געקענט די אַמְת'ע גדולי ומנהיגי ישראל
פונעם פריערדיגן דור, וועט עדות זאגן אז זיי זענען
קיינמאל נישט געגאנגען מיטן קאפ אראפ ווי שוטים, און
זיי האבן נישט געמאכט קיין מאדנע תנועות, למשל: דער
הייליגער סאטמאר'ער רבי בעל דברי יואל זכותו יגן

געב זיך אַכטונג

עלינו, האט קיינמאל נישט געמאכט קיין איין אינטערעסאנטע פאקס, דאך ווען מען האט אים נאר אנגעקוקט איז געפאלן א מוראדיגע יראָה און אַהבה צום בורא פֿל עולמים.

דער הייליגער רבי נתן זכותו יגן עלינו האט אמאל געזאגט: מען דארף אסאך האראווען אין די יונגע יארן אז מען זאל קענען זיין אויף דער עלטער א פשוט'ער איד.

וואס הייסט א פשוט'ער איד? אז מען אנערקענט דעם באשעפער, און מען געוואוינט זיך צו, צו רעדן צום באשעפער. כאטשיג עס איז דא ליצים וואס לאכן פון דעם, און פֿרעגן מיט געשפּעט: דו רעדסט צום באשעפער? וואס ענטפערט ער דיר?! אבער ווער עס רעדט צום אייבערשטן זעהט שוין זייער גוט ווי אזוי דער אייבערשטער ענטפערט אים: ער איז שוין נישט אזוי שטארק צובראכן, ער הייבט אן צו זיין פֿרייליך, און אזוי איז פֿארהאן אן א שיעור זאכן מיט וואס דער באשעפער ענטפערט אים, דאס הייסט א פשוט'ער איד.

געב זיך אַכטונג

מה

ביז דער־ווייל וואס טוט דער סמ"ך מ"ם? ער נעמט פשוט'ע שווענץ און ליידיגייערס, וואס זיי קענען מיר גארנישט העלפן און ער מאכט זיי גרויס, און ער הייבט זיי אויף גאר הויך, וואס דאס איז די קליפה פון עמלק: חתך זנבות וזורקן כלפי מעלה (עין לקוטי הלכות, שבת הלכה ה, אות ט).

דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן נא): דאס זאלט איר מקבל זיין פון מיר: איר זאלט זיך נישט לאזן נארן! די וועלט נארט אייך. וועגן דעם יעצט אז מען גייט אריין אין חודש 'אדר', וואס איז די ראשי תיבות פון (תהלים קי"ט, ק"ס): ר'אש ד'ב'ר'ך א'מ'ת (השמשות מספרי רבינו בסוף חגי מוהר"ן מהדורת היכל הקודש אות ב). זאל זיך א מענטש נאר האלטן ביים אמת, און אנהייבן צו זיין פרייליך, און זיך מחיה זיין מיט די אלע זאכן וואס קוקט אויס ווי פשוט'ע זאכן אבער אין הימעל איז דאס מורא'דיג חשוב, און אנטלויפן פונעם שקר און סמ"ך מ"ם, וואס דאס איז צובראכענקייט און יאוש.

גַעב זיך אַכטונג

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קלג): די גאנצע וועלט איז פיל מיט לעכט, נאר דאס קליינע הענטעלע פארדעקט אלעס. דאס הייסט: דער צדיק קען מגלה זיין דעם באשעפער אזוי אפען, ביז מען זאל שפירן דעם באשעפער, און ווי נאר מען גייט ארויס אינדרויסן, פרעגט אים א מענטש: וואו ביסטו געווען? ענטפערט ער: דארט און דארט. געט יענער א מאף אנוועק מיט די הענט, און ווער עס איז א טיפש האט שוין חלישות הדעת אז דער און דער האט אנוועק געמאכט.

אבער אז מען האט אפיסל 'שכל', וואס איז די ראשי תיבות ש'פכי כ'מים ל'בה (איכה ב, יט). דאס הייסט, אז מען גיסט זיך אויס דאס הארץ פארן באשעפער, הייבט מען אן צו קוקן אויף זיך אליין: ווי אזוי מען קוקט אויס און מען ווערט געוואר וויפיל מען דארף נאך פארעכטן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן סז): דער צדיק מאכט אויף די אויגן פון א מענטש, און דער עיקר ער זאל אנהייבן צו קוקן אויף זיך. במילא האט מען שוין נישט צו טוהן מיט א צווייטן.

דאס איז אויף דער גאנצער ענגן פון זיך פארשטעלן פורים, ווייל פורים קומט מען צו א מורא'דיגע מדריגה פון: מוחין דאבא - א מח פון א טאטע (פרי עץ חיים שער הפורים פרק ו'), [דאס הייסט, א בחור איז א האלבער גוף און ער האט נאך נישט קיין שכל, און אפילו א יונגעראמן וואס האט חתונה געהאט האט נאך אויף נישט קיין שכל, ווייל מען דארף האבן שכל ווי אזוי זיך צו פירן מיט א ווייב, נאר ווען ער הייבט אן צו האבן קינדער, און זיי וועקן אים אויף פון שלאף וכו', נאכדעם ווען זיי ווערן גרעסער און מען דארף זיי טראגן אין חדר, און דער מלמד שיקט אהיים א קינד וכו', דעמאלטס הייבט מען אן צו זעהן, ווי שטארק טאטע און מאמע האבן זיך מיט מיר געמוטשעט, און יעצט באצאלט מען מיר, און איך דארף זיך מוטשענען], און דאס באקומט מען פורים, א גדלות המוחין'.

אבער אין די זעלבע צייט איז די מנהג אז מען פארשטעלט זיך, צו ווייזן אז אויף דער וועלט קען מען

געב זיך אַכטונג

מאכן אַ שיינער שפּיל, און מען קען זיך גוט פּאַרשטעלן,
און מען דאַרף האָבן דעם ריכטיגן שכל זיך נישט צו לאָזן
נאַרן און גוט זעהן: וואס איז חשוב פאַר מיר, און ווער
קען מיר ראטעווען און אויפהייבן, וואס נאַר אזוי קען
מען מצליח זיין.

דער בורא פל עולמים זאל אונז העלפן, מען זאל מקבל
זיין דעם שבת מיט אַ געוואלדיגע שמחה, און מען זאל
זוכה זיין שוין צו זעהן די גרויסע שמחה מיט די גאולה
שלימה.

~ תם ונשלם שבח לאל בורא עולם ~